

**Dit is een voorpublicatie. Kijk voor meer informatie op
www.miralovesbooks.com**

ISBN: 978-90-822882-6-1

NUR: 330

Uit dank voor iedereen die me geholpen heeft:
"Schrijven is een groepswerk" (Wim Urgel)

Tom Bergs

Dubbelleven

MIRA LOVES BOOKS | MISDAAD

Dubelleven

is een uitgave van Mira Loves Books, Woerden

Copyright © 2015 Mira Loves Books en Tom Bergs

Auteur: Tom Bergs

Foto omslag: Fotolia

Omslagontwerp: Raymond Zachariasse

www.raymondzachariasse.nl

Fonts: Amatic, 1942 report, ChunkFive, Arabic Typesetting -
fontsqurrel.com

ISBN: 978-90-822882-6-1

NUR: 330

WWW.MIRALOVESBOOKS.COM

info@miralovesbooks.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Proloog

Ines Vos keek uit het raam. De kamer waar ze zich nu bevond was niet die van haar, maar wel één die ze vrij goed kende. Hier in The Blue Sky bracht ze namelijk regelmatig de nacht door. Vooral als het 's avonds te laat werd om terug te keren naar haar studentenkamer. Maar vandaag had ze een andere reden. Ze wilde er liever niet aan terugdenken.

De klok boven de deur wees zeven uur aan. Buiten viel de regen op de oude kasseien van de Pieter Vanderdonckdoorgang, terwijl de nacht zich stilaan overgaf aan het schemerlicht. Aan de overzijde van de straat floepte de neonreclame al uit. Ines zocht haar spullen bij elkaar. Ze was Frederik nog altijd dankbaar dat ze de nacht hier had mogen doorbrengen. Gisteren had ze vier opdrachten afgewerkt. Op de eerste drie keek ze met veel voldoening terug. Nog één keer dacht ze terug aan de laatste opdracht. Nog één laatste keer, daarna zou ze het beeld voor eeuwig van haar interne harde schijf wissen. Ze huiverde. Na de slagen die ze vannacht gekregen had, weigerde ze nu meer dan ooit toe te geven aan de vraag die hij haar al maanden stelde. Hij wilde er haar zelfs rijkelijk voor vergoeden als ze het zou doen, had hij gezegd. Dacht die oen nu werkelijk dat álles te koop was? Ook al had hij een goedbetaalde baan.

Ze sloot de deur achter zich en kwam in het handelsegedeelte, waar Frederik druk bezig was met schoonmaken.

'Nog bedankt voor alles.'

Ines knipoogde en gaf hem een kusje op zijn rechterwang. 'Denk er maar niet teveel aan,' antwoordde Frederik opbeurend. 'Die man is het niet waard. Kijk eens wat hij je heeft aangedaan.' Frederik wreef over haar gehavend gezicht. De bloedvlekken waren al korsten geworden. 'Als ik hem ooit te pakken krijg...' Een zuinig lachje maakte duidelijk dat ze haar best zou doen om zijn raad op te volgen.

'Ga je nog naar de les vandaag?'

Ze schudde haar hoofd.

'Ik kan het niet opbrengen. Ze zullen me toch niet missen.'

Ze wachtte even.

'Ik heb rond tien uur een trein naar Haacht. Normaal gezien kom ik er rond kwart over elf aan.'

Vooraleer ze doorging, gaf ze Frederik eerst nog een laatste knuffel en tilde ze vervolgens haar rugzak van de grond. Toen ze de voordeur wilde dichtgooien, riep Frederik haar nog na. 'Laat ook zeker iets weten aan Naomi. Ze heeft me daarstraks al een sms gestuurd om te horen hoe het met je gaat.' Ines stak haar duim in de lucht als teken dat ze het zou doen. Ze wandelde de straat uit en kwam terecht in de Vlaanderenstraat. Daar wachtte ze tegenover theater Capitole op tram 1 naar het station Gent-Sint-Pieters. Om vijf voor tien stapte ze de trein op. Na een overstap in Leuven, bereikte ze anderhalf uur later het station van Haacht. Daar nam ze haar fiets uit het rek en begon aan haar wekelijkse trip naar haar thuisadres in Keerbergen. Ze moest wel met de fiets gaan, want haar ouders hadden het te druk met hun werk. Ze kon ook onmogelijk de bus nemen. Die stopte heel wat straten verder, waardoor ze nog bijna twintig minuten zou moeten wandelen vooraleer ze eindelijk thuis was.

Ze reed de Stationsstraat af tot het centrum van Haacht. In plaats van meteen naar Keerbergen te rijden, sloeg ze een paar straten in om zo bij het park aan te komen. Ze wilde nog niet meteen naar huis, ze had tijd nodig om te bezinnen en tot rust te komen. Het gefluit van de vogels zou haar daarbij helpen.

Ze zette haar fiets aan de ingang en deed haar rugzak af. Daarna zocht ze een bankje op aan de andere kant van het park en bekeek de omgeving. Twee eekhoortjes holden achter elkaar aan over het grasveld en een eindje verderop zaten een paar spijbelende studenten een joint te roken alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Op zich niets bijzonders. Toch kon ze zich sinds haar

aankomst aan het station niet van de indruk ontdoen dat ze gevolgd werd. Een aantal keer had ze achterom gekeken, maar niemand gezien. Vreemd. Ze keek nog even om zich heen en besloot toen om terug naar haar fiets te gaan. Bij elke stap die ze zette, hoorde ze enkele bladeren ritselen. Het geluid kwam niet van haar. Ze bleef staan en keek om zich heen. Ze kon niemand bespeuren. Op de schoolverzuimers na dan. Of toch? Achter haar klonk nu gehijg. Ines draaide zich om en voelde haar maag keren toen ze recht in de metalen loop van een wapen keek. Nog voor ze kon wegrennen, trof een lading hagel haar dodelijk in het bovenste deel van haar lichaam. Als een pudding zeeg ze in elkaar. Bloed liep onop-houdelijk uit haar mond.

BELGIË

Haacht, Vlaams-
Brabant

Vrijdag 10.40 uur

1.

Inspecteur Johan Pieters draaide de blauwe Volvo V70 de dienstparking van het politiekantoor op. Zijn teamchef Louis Fransen zat naast hem. Samen maakten ze al meer dan vijftien jaar deel uit van de lokale recherche van de politiezone Boortmeerbeek /Haacht/Keerbergen. Ze leerden elkaar kennen bij de toenmalige gemeentepolitie van Haacht. Na de politiehervorming zaten de verschillende diensten verdeeld in de diverse commissariaten van de drie gemeentes. Samen met de wijkinspecteurs van Boortmeerbeek en Hever, werd de recherche gehuisvest in het gebouw op de Dorpplaats in Boortmeerbeek.

Johan parkeerde de wagen tussen twee andere anonieme voertuigen. Louis griste twee broodjes van de achterbank en volgde zijn collega naar het recherchelokaal op de eerste verdieping. 'Hebben Karel en Sven nog lang werk met de overbrenging van de verdachten?' informeerde Louis.

Naast Johan Pieters en Louis Fransen telde het rechercheteam nog drie andere leden. Karel Vrancken en Sven De Greef waren er twee van. Het team had gisterenavond een serieverkrachter, waarop ze al enkele maanden joegen, eindelijk op heterdaad kunnen betrappen. Het was nachtwerk geworden om alle processen-verbaal uit te tikken, maar het resultaat mocht er zijn. Karel en Sven hadden van Louis de opdracht gekregen de twintiger deze ochtend over te brengen naar het Justitiepaleis van Leuven.

'Ik had Sven daarnet aan de lijn. Ze zijn al op de Leuvensesteenweg. Over tien minuten zijn ze hier.'

Louis knikte terwijl Johan naar de koffiemachine in de hoek liep. Hun team beschikte als enige over zo'n apparaat. Hij haalde een pad uit de verpakking, opende het klepje aan de bovenkant van de

machine en genoot niet veel later van het zwarte goud. De boost cafeïne gaf hem telkens weer een heldere kijk op de zaken. 'Achtentwintig februari. De laatste vrijdag van de maand,' las hij luidop van de kalender af. 'Ik ben benieuwd wat de Flapoor deze keer te zeggen heeft.'

Louis lachte om de opmerking van zijn collega. Commissaris Alfred Minet was het diensthoofd van de lokale recherche en stond boven hen. De man dankte zijn weinig flatterende bijnaam niet alleen aan zijn opvallende oren, maar liet in het verleden meermaals blijken dat hij zonder moeite een fluistergesprek vanop een afstand kon volgen. Hij liet nooit een kans voorbijgaan om er te pas en te onpas commentaar op te leveren.

Iedere laatste vrijdag van de maand belegde Minet een vergadering binnen zijn dienst. Een soort van evaluatie- en planningsvergadering die steeds hetzelfde resultaat had: Minet had de beste ideeën die hij wilde doorvoeren binnen zijn dienst, maar als puntje bij paaltje kwam veranderde er uiteindelijk niets.

'Ditmaal ben ik ook benieuwd. In zijn mail van woensdag sprak hij over een ingrijpende verandering die met onmiddellijke ingang gevolg zou hebben voor de werking van onze dienst.'

De commissaris liet niet lang op zich wachten. Stipt om elf uur klopte hij op de deur van het recherchelokaal.

'Komen jullie mee naar de vergaderzaal?' commandeerde hij meteen bij binnenkomst.

Minet gaf er de voorkeur aan om zijn maandelijkse plannen niet in het recherchelokaal uit de doeken te doen, maar in de vergaderzaal. Die bevond zich aan de andere kant van de gang. Net op het moment dat Johan de deur van de vergaderzaal achter zich wilde sluiten, kwamen ook Sven en Karel het lokaal binnen. 'Zoals jullie in mijn e-mail konden lezen, staan er een paar belangrijke punten op de agenda vandaag,' opende hij. 'Laat ik beginnen met de situatie rond inspecteur Tulkens.'

Sander Tulkens was de enige rechercheur die niet aanwezig was. Hij zat een voorlopige schorsing uit. Toen hij enkele maanden geleden een verdachte van een moordzaak op hardhandige wijze in de boeien sloeg, kreeg hij dezelfde avond nog de rekening gepresenteerd. Tijdens het vertrouwelijk overleg met zijn advocaat, had de verdachte een klacht ingediend tegen Sander wegens opzettelijke slagen en verwondingen. De dienst Intern Toezicht had geen andere keuze dan hem voor onbepaalde tijd te schorsen. Deze ochtend moest hij verschijnen voor de correctionele rechtbank. 'De rechter heeft de klacht tegen Tulkens ontvankelijk verklaard en een voorwaardelijke celstraf van zeven maanden uitgesproken.' Iedereen in de vergaderzaal reageerde onthutst.

'Zijn advocaat heeft beslist om beroep aan te tekenen. Al is het voorlopig nog koffiedik kijken,' vulde Minet voor de volledigheid aan.

'Dat betekent dat we het voorlopig nog een tijdje met zijn vieren zullen moeten zien te redden,' analyseerde Johan. 'We komen nu al personeel tekort.'

De laatste tien jaar waren de misdaden in Vlaanderen alleen maar toegenomen. Ook in hun zone kregen de verschillende diensten alsmear meer werk. Louis had als teamchef al meerdere malen aangekaart dat er dringend meer personeel nodig was. Terwijl Johan en Louis vooral de verhoren voor hun rekening namen, hield Sven De Greef zich hoofdzakelijk bezig met het uitpluizen van de telefoongegevens van verdachten en was Karel Vrancken een kei in het in kaart brengen van criminele bendes. Sinds de schorsing van Sander had het team geen expert meer op het gebied van drugs. Daarnaast waren er ook nog wel een aantal andere dossiers waarvoor extra personeel welkom was.

'Niet te vroeg conclusies trekken, Johan.'

‘Vandaag de dag draaien ze meer politieagenten dan criminelen de cel in. Nee, commissaris, ik trek niet te vroeg conclusies. Of kun je misschien zomaar extra personeel uit je hoed toveren?’

‘Wie weet...’

Johan keek de commissaris vragend aan. Begon de man op zijn leeftijd al te dementeren?

‘Mag ik uw identiteitskaart even?’ vroeg de onthaalmedewerker. Sophie D’Hondt deed wat haar gevraagd werd en overhandigde haar kaart aan de man die aan de desk zat.

‘De commissaris komt er zo aan,’ zei de man niet veel later. ‘U mag voorlopig in de wachtzaal gaan zitten.’

De wachtzaal bevond zich naast het onthaal. Toch koos Sophie ervoor om te blijven staan. Ze inspecteerde de inkomhal. Ondanks de oude leeftijd, was het gebouw nog in uitstekende staat. Al had het afgebladderde plafond misschien wel eens nood aan een nieuw likje verf. Dat dit haar nieuwe werkplek zou worden, was een idee waar ze zich zeker in kon vinden. Een extra troef was dat het commissariaat niet ver van haar huis lag. Slechts tien minuten rijden. Een hele verbetering tegenover vroeger, toen ze soms uren in de file moest staan.

Een dichtslaande deur deed haar opschrikken. Dezelfde man die zonet achter de onthaaldesk zat, stond nu weer voor haar.

‘De commissaris verwacht u. Hij zit in de vergaderzaal.’

‘Waar is dat juist?’

Ze mocht dan wel dicht in de buurt wonen, ze had het commissariaat nog nooit vanbinnen gezien.

‘Ik loop wel met u mee,’ zei de man gediensig.

Hij nam de trap naar de eerste verdieping. Sophie volgde hem op de voet. In één oogopslag zag ze dat alle deuren voorzien waren van

een bordje met de beschrijving van hetgeen er achter de deur te vinden was. Ze hielden halt aan de deur met opschrift 'vergaderzaal'. Nadat ze een mannenstem 'Binnen' hoorde roepen, duwde de onthaalbediende de deur open.

Commissaris Alfred Minet stond op en schudde Sophie de hand. 'Welkom,' zei hij en wees naar een stoel. 'Neemt u plaats, dan stel ik u voor aan de rest van het team.'

De blikken van de vier rechercheleden keken vragend in de richting van de commissaris. Die wond er niet langer doekjes om. 'Johan, je vroeg daarnet om versterking. Wel, hier is ze. Mag ik jullie hoofdinspecteur Sophie D'Hondt voorstellen. Zij begint vanaf vandaag, met het oog op de pensionering van Louis in april.' Louis Fransen was al sinds jaar en dag teamchef van de lokale recherche. Johan had nooit een andere chef gekend. Volgende maand bereikte Louis de pensioengerechtigde leeftijd. Een jaar geleden overwoog hij nog om langer te blijven, maar uiteindelijk koos hij er toch voor om op één april een punt te zetten achter zijn carrière. Johan was er zich van bewust dat er weldra een vervanger aan de deur zou staan. Al beantwoordde de jonge vrouw die voor hem zat niet bepaald aan het beeld dat hij zich over die opvolger gevormd had. Johan veerde onmiddellijk recht van zijn stoel. 'Noem je dat versterking? Weet haar moeder eigenlijk al dat ze hier werkt?' sneerde hij.

'Een beetje meer respect voor onze nieuwe collega zou wel op zijn plaats zijn, Johan.'

'Komaan, commissaris. Hoe oud is ze? Vijfentwintig?'

'Zesentwintig,' corrigeerde Sophie.

Johan zag dat zowel commissaris Minet als Louis bijzonder geschrokken waren van zijn reactie, terwijl Karel en Sven de vertoning zichtbaar geamuseerd gadesloegen. Johan liet zich echter niet van de wijs brengen. Het liet hem koud wat anderen ervan vonden.

‘Oké, zesentwintig dan. Op die leeftijd heeft ze nog bijna geen enkele ervaring op de werkvloer. Als ze überhaupt al van een rekerchedienst gehoord heeft.’

‘Johan, genoeg!’ brulde de commissaris.

Hij wees met een vermanende vinger richting Johan, die inmiddels rood aanliep. Minet beval hem opnieuw te gaan zitten.

‘Welke indruk moet ze nu krijgen van ons?’

Louis had blijkbaar minder moeite met de komst van zijn opvolgster.

‘Wees welkom, juffrouw,’ begon hij met een zachte stem. ‘Ik heb begrepen dat jij mijn plaats weldra zal innemen. Ik zal proberen om je zo goed mogelijk wegwijs te maken in het rekerchewerk.’

Sophie bedankte hem met een vriendelijk knikje. Ook de andere collega’s stelden zich op hun beurt aan haar voor. Behalve Johan dan. Hij gaf met een wegwerpgebaar en een diepe zucht aan dat hij zo weinig mogelijk met de vrouw te maken wilde hebben.

‘Laten we overgaan tot de orde van de dag,’ zei Louis toen de rust was teruggekeerd in het lokaal. ‘Eerst en vooral wil ik iedereen feliciteren met de uitstekende resultaten die we gisteren geboekt hebben. Dan heb ik het niet alleen over die serieverkrachter die we vannacht eindelijk bij de kraag hebben gevat, maar natuurlijk ook over het oprollen van die Roemeense inbrekersbende. Dat betekent dat we het momenteel weer wat rustiger hebben. Al gaan we natuurlijk niet op onze lauweren rusten. Ik heb daarstraks de lopende dossiers nog eens bekeken. Is die verdwenen zakenman al terecht?’

‘Volgens zijn echtgenote nog niet,’ beantwoordde Johan de vraag.

‘Goed, dan krijgt dat voorlopig de hoogste prioriteit. Johan, leg jij

nog eens uit hoe de zaak precies in elkaar zit. Kwestie dat Sophie ook kan volgen.'

Johan slaakte een diepe zucht.

'Moet dat echt?' bokte hij. 'De beste manier om iets te leren is nog steeds door er middenin te zitten.'

Het was duidelijk dat Johan tijd nodig had om aan zijn nieuwe partner te wennen. Louis besloot het verhaal dan maar zelf te schetsen.

Twee dagen geleden belde de echtgenote van Danny De Meyer de interventieploeg. Toen haar man 's avonds thuiskwam en zijn wagen op de oprit parkeerde, stopte er een witte bestelwagen van een zuivelproducent. Daar stapten twee gemaskerde mannen uit die hem met geweld in de bestelwagen trokken. De hele operatie had nog geen vijftien seconden in beslag genomen. Pas toen de vrouw de shock te boven was gekomen, had ze de politie gebeld. 'Hebben jullie al contact opgenomen met die zuivelproducent?' probeerde Sophie.

'Wat een belachelijke vraag!' steigerde Johan. 'Wat dacht je, dat we niet weten hoe we ons werk moeten doen? Natuurlijk hebben we die gebeld.'

'Zijn vrouw had de nummerplaat onthouden,' wist Karel. 'De bestelwagen bleek eerder deze week gestolen te zijn. De collega's van Rotselaar hadden al een proces-verbaal opgesteld en de wagen laten seinen.'

Louis richtte zich tot Sven.

'Wat weten we over die Danny De Meyer?'

'Danny De Meyer, 52 jaar en oprichter van het internationale bouwbedrijf DDM Construct. Naast de verschillende vestigingen in ons land, zijn er ook nog filialen in Nederland, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg en het Verenigd Koninkrijk. De Meyer was trouwens pas enkele dagen terug in ons land nadat hij zes maanden in Dubai had gezeten, waar hij meegeholpen heeft aan de opstart van een nieuw

vestiging.'

'Met andere woorden, een man zonder schulden en met een berg geld,' analyseerde Louis.

'Dat zou je inderdaad denken,' ging Sven verder. 'De huidige crisis in de bouwsector is echter ook bij DDM Construct goed voelbaar. Van de ruim 2.400 personeelsleden die de onderneming telde, heeft het er vorig jaar zo'n vierhonderd moeten ontslaan. Volgens de vrouw van De Meyer stond vorige week één van die ontslagen werknemers aan de deur. Toen ze hem vertelde dat haar man niet thuis was, zei hij dat hij nog wel zou terugkomen.'

'Hebben we een naam van die persoon?'

Sven gaf een teken aan Karel, die hem een post-it toeschoof. 'Jonas Vleminckx, 23 jaar en vader van twee dochters. Hij is op zijn zestiende op leercontract begonnen. Zijn vriendin studeert nog en hij moet voor het inkomen zorgen.'

'Iemand om die reden ontvoeren en losgeld vragen is misschien vergezocht, maar niet onmogelijk. Hebben de daders al contact opgenomen om hun eisen over te maken?'

Beide rechercheurs schudden het hoofd.

'Ik heb misschien nog een spoor,' kwam Johan uiteindelijk tussenbeide, nadat hij zich al die tijd chagrijnig op de achtergrond had gehouden. 'De vrouw heeft me gisterenmiddag de rekeningafschriften bezorgd die ze gevonden had op het kantoor van haar man. Blijkbaar schreef De Meyer elke vijftiende van de maand vijfenzeventigduizend euro over op een rekening die we nog moeten natrekken.'

'Dan kunnen we zelfs chantage niet uitsluiten. Ik stel voor dat we in twee teams werken. Iemand voorkeuren?'

'Als Karel en Sven de piste van die ex-werknemer onderzoeken, zullen jij en ik ons bezighouden met dat chantageverhaal.'

'Daar kan ik mij in vinden,' beaamde Louis. 'Sophie zal zich trouwens ook bij ons voegen. Of was je haar al vergeten?'

Johan had moeite om een glimlach te onderdrukken.
'Toevallig vergeten.'

Geklop op de deur maakte het abrupt stil in de vergaderzaal. Het was onthaalmedewerker Freddy Deckers. Hij fluisterde iets in het oor van commissaris Minet en verliet nadien de kamer. 'Ik vrees dat de plannen enigszins zullen moeten wijzigen. De noodcentrale heeft een oproep gekregen van een wandelaar die in het gemeentelijk park van Haacht het lijk van een jonge vrouw gevonden heeft. De interventieploeg is al ter plaatse en het labo en de wetsdokter zijn al verwittigd. Gaan jullie ook daarheen?' Het was een retorische vraag. Natuurlijk ging de recherche ter plaatse als er een levenloos lichaam werd aangetroffen. 'Zelf heb ik om half één een vergadering gepland staan met het parket,' verontschuldigde Louis zich. 'Jullie zullen het dus met zijn vieren moeten redden.'

'Met vier? Moet die nieuwe dan ook mee?' sputterde Johan tegen. 'Ik zie geen enkele reden waarom zij niet zou meegaan.' 'Omdat ze daar alleen maar in de weg kan lopen. Ze heeft nog geen enkele ervaring.'

'De beste manier om iets te leren is nog steeds door er middenin te zitten. Het zijn je eigen woorden.'

Over de auteur:

Ik zag het levenslicht op donderdag 3 december 1987. Al vrij snel kwam ik in Haacht terecht, waar ik nadien ook school gelopen heb. Mijn middelbaar onderwijs heb ik in twee scholen in de buurt gevolgd. De eerste twee jaren volgde ik in Don Bosco Haacht, om de rest van mijn schoolloopbaan vervolgens verder te zetten in Sint Angela Tildonk. Het is in die laatste school dat ik op mijn veertiende de liefde voor het schrijven vond. Gezien ik zelf al jaren een grote fan ben van de boeken Pieter Aspe, probeerde ik uiteraard ook iets in die trend te schrijven. Al bleek dat makkelijker gezegd dan gedaan. Na mijn middelbaar ging ik aan de slag als administratief medewerker bij de Lokale Politie van Zaventem en borg ik aanvankelijk mijn schrijversambities op.

Tot een collega mij begin februari 2010 aanspoorde de draad opnieuw op te pikken. En zo geschiedde, de eerste pennentrekken van wat later "Dubbelleven" zou heten stonden op papier. Toch liep ook dat niet altijd van een leien dakje. Gelukkig kreeg ik de hulp van misdaadauteur Rudy Soetewey en zijn uitgeverij Kramat om van mijn 'script' een volwaardig en mooi boek te maken. Het was overigens die laatste uitgeverij die mij, na een toevallige hersenspinsel, de kans gaf om kortverhalen te schrijven voor het Junior Monsterboek. Dit werden uiteindelijk verhalen die ik samen zou schrijven met collega en vriend Kris van der Sande. Zo verscheen in oktober 2014 het kortverhaal "De Papiervreter" in het Junior Monsterboek 3 en volgt "De circusgoochelaar" in oktober 2015 in het Junior Monsterboek 4. Hoewel ze mijn politieroman ten volle steunden, bleek het echter omwille van praktische redenen niet mogelijk het boek bij hen uit te brengen.

Dat veranderde toen ik in april 2015 bericht kreeg van de Nederlandse uitgeverij Mira Loves Books, een uitgeverij die normaal gezien enkel kinder- en jeugdverhalen op de markt brengt. Zij lieten me weten wel graten te zien in mijn manuscript en waren bereid hun fonds uit te breiden. Na een poos heen en weer mailen, tekende ik in juli 2015 een contract bij de uitgeverij voor de publicatie van "Dubbelleven". De uitgeverij liet me toen eveneens weten bezig te zijn aan een sinterklaasbundel "Sint pakt uit", dat in november 2015 zou verschijnen. Ook daar zal met "De sputterende stoomboot" een verhaal van mijn hand in staan.

Bibliografie van de auteur:

- De Papiervreter - Junior Monsterboek 3 (Uitgeverij Kramat)
- De circusgoochelaar - Junior Monsterboek 4 (Uitgeverij Kramat)
- De sputterende stoomboot - Sint pakt uit (Mira Loves Books)

Meer over deze auteur is te vinden op www.tombergs.be.